

Arrest

nr. 121 249 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. GUINEE, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 januari 2013 een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan, meer bepaald als vader van zijn Nederlandse minderjarige dochter.

Verzoeker werd gevraagd om ten laatste op 25 april 2013 de volgende documenten voor te leggen: attest van niet lasteneming door het OCMW, een attest van onvermogen uit het land van herkomst, een bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en bewijs ten laste in het verleden.

1.2. Op 17 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

(bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 29 oktober 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/01/2013 werd ingediend door:

Naam: A Voornaam: M Nationaliteit: Marokko (...), (Marokko) om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: attest van onvermogen uit het land van herkomst, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, bewijs ten laste in het verleden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in het eerste en enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu onderhoudt verzoeker een gezinsleven met zijn dochtertje. Verwerende partij is hiervan op de hoogte aangezien verzoeker zowel een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op 25 januari 2013 als een regularisatieaanvraag op 4 februari 2013.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd er geen rekening gehouden met verzoekende partij haar recht op gezinsleven met haar kind.

Gezien er een gezinsleven bestaat, diende er nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Verwerende partij heeft echter nagelaten grondig te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en een evenredig karakter heeft, hetgeen weinig zorgvuldig valt te noemen. Sterker nog, in de bestreden beslissing wordt geen woord gerept over verzoekers' gezinsleven met zijn kind. De impact op het gezinsleven van de bestreden beslissing is nochtans groot. Men kan van verzoekers kind, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt en een Nederlandse moeder heeft waar

verzoeker niet meer mee samen is maar die wel een omgangsrecht heeft met haar, namelijk niet verwachten dat zij mee verhuist naar Marokko.

Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers' recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, gezien de zware impact die de bestreden beslissing heeft op het gezinsleven van verzoeker. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige Nederlandse dochter die in België verblijft niet uitdrukkelijk betwist, ook niet door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen hoewel wordt opgeworpen dat verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt omtrent het voorgehouden omgangsrecht waarover verzoeker zou beschikken met zijn dochter.

Voor zover aldus wordt aangenomen dat verzoeker met zijn dochter een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gevraagd om ten laatste op 25 april 2013 de volgende documenten voor te leggen: attest van niet lasteneming door het OCMW, een attest van onvermogen uit het land van herkomst, een bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en bewijs ten laste in het verleden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in gebreke bleef om binnen de gegeven termijn de volgende documenten voor te leggen: een attest van onvermogen uit het land van herkomst, een bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en bewijs ten laste in het verleden. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd. De burgemeester van de stad Antwerpen kon vervolgens conform artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) beslissen de aanvraag van 25 januari 2013 te weigeren door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

In casu, merkt de Raad op dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.4. Verzoeker betoogt dat bij de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn dochter. Hij bekritiseert het gegeven dat in de bestreden beslissing met geen woord over dit gezinsleven wordt gerept. De Raad benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet leidt tot een definitieve verwijdering.

Zoals eerder gesteld, kan artikel 8 van het EVRM niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de Belgische overheid een algemene verplichting bestaan om verzoeker op het grondgebied te laten verblijven. Onder artikel 8 van het EVRM is verzoeker niet vrijgesteld van het voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor verblijf, inclusief het indienen van de vereiste documenten.

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat aan de verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een nieuwe aanvraag indient in België waarbij hij conform de vreemdelingenwet de vereiste documenten neerlegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker, vooraleer hij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in zijn hoofde, minstens zelf eerst de stappen dient te zetten die voor hem openstaan. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij in gebreke is gebleven om de vereiste documenten voor te leggen.

Verzoeker beperkt zich verder tot het loutere betoog dat de impact van de bestreden beslissing op het gezinsleven nochtans groot is en dat van zijn dochter, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt en een Nederlandse moeder heeft met wie hij het omgangsrecht deelt, niet kan worden verwacht dat zij mee verhuist naar Marokko. Hiermee toont de verzoeker echter niet met concrete gegevens aan dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die de voortzetting van zijn gezinsleven elders, bv. in Nederland, verhinderen. Verzoeker toont met dit summier betoog niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verder zetten.

Een eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten en voorwaarden ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een eventuele tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een daadwerkelijke verbreking of een “*ernstige aantasting*” van de relaties tussen verzoeker en zijn dochter.

Een disproportionaliteit tussen verzoekers belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met zijn dochter in België te verblijven hoewel deze niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk maakt dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Gelet op het feit dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en de mogelijkheid voor verzoeker bestaat om een nieuwe aanvraag in te dienen, wordt *in casu* vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM in huidige stand van het dossier niet wordt aangetoond.

Daargelaten het gegeven dat verzoeker niet concreet uiteenzet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, dient de Raad, gelet op het bovengestelde, vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de burgemeester van Antwerpen de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoeker voert geen gegrond middel aan dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES